

Serbest Zaman Etkinliği Kapsamında Gerçekleştirilen Halk Dansları Çalışmalarında Takım Ruhunun Etkilerinin Değerlendirilmesi

Mehmet Bilgin Karademir¹

Özet

Halk dansları, kültürel mirası yaşatmanın yanı sıra bireylerin fiziksel, sosyal ve psikolojik gelişimlerini destekleyen etkinlikler olarak literatürde öne çıkmaktadır. Bu danslarda takım ruhu, yalnızca performans kalitesini artıran bir unsur değil, aynı zamanda bireylerin kolektif aidiyet duygusunu güçlendiren işlevsel bir boyut olarak değerlendirilmektedir. Serbest zaman etkinliği kapsamında yürütülen halk dansları çalışmalarında, takım ruhunun grup içindeki uyum, sosyal bağların güçlenmesi ve bireylerin psiko-sosyal ihtiyaçlarının karşılanması açısından merkezi bir rol oynadığı ifade edilebilir.

Halk dansları, bireylerin bir araya gelerek ortak bir estetik ve duyguyu paylaştığı bir “kolektif sanat” formu olarak tanımlanabilir. Bu nedenle eğitimciler ve antrenörler, teknik eğitimin ötesinde takım ruhunu güçlendirecek etkinlikler ve etkili iletişim süreçlerini desteklemeli ve böylece hem yüksek performans sergileyen hem de uyumlu ve motivasyonu yüksek dans toplulukları oluşturulmasını sağlamalıdır.

Halk Danslarına Kısa Bir Bakış

Halk dansları, bir toplumun kültürel mirasının ayrılmaz bir parçası olarak, geleneksel dans ve müzik formlarını bir araya getiren performans sanatlarıdır. İnsanların doğadaki canlıların ve doğa olaylarının hareketlerini taklit etmesiyle başladığı düşünülen bu danslar, zamanla kutsal ritüellerde Tanrılara yakarma ve dua aracı olarak kullanılmış, ardından sosyo-kültürel bir olguya dönüşmüştür (Özdemir ve Turan, 2022). Bu süreç, halk danslarını

1 Dr. Öğr. Üyesi, Alanya Ticaret ve Sanayi Odası Turizm Meslek Yüksekokulu, mehmet.karademir@alanya.edu.tr, 0000 0003 0239 120

sadece estetik bir ifade biçimi değil, aynı zamanda toplumsal yaşamın ve kültürel pratiğin bir göstergesi haline getirmiştir.

Halk dansları, ait oldukları coğrafyanın iklimi, yaşam biçimi, ekonomik koşulları ve kültürel değerleriyle şekillenmekte ve bu özellikler dansın hareket repertuarı, ritmik yapısı ve sahnelemelerinde belirgin biçimde kendini göstermektedir (Kaeppler, 2010). Örneğin, Karadeniz bölgesinin hızlı ritimli horonları, kıyı ve dağ yaşamının hareket dinamiklerini yansıtırken, Ege ve Akdeniz bölgelerindeki daha yumuşak tempolu ve çember formundaki oyunlar, topluluk yaşamının sosyo-kültürel özelliklerini gözler önüne sermektedir.

Halk dansları, aynı zamanda sembolik bilgi taşıyan ifade araçlarıdır. Her figür, adım ve ritim, toplumun değerlerini, tarihsel deneyimlerini ve geleneklerini kodlayan birer simge niteliği taşır. Bu kodlar, yalnızca o kültürün üyeleri tarafından tam anlamıyla çözülebilir ve yorumlanabilir; bu nedenle halk dansları, kültürel bilgi ve kimliğin kuşaktan kuşağa aktarılmasında merkezi bir rol üstlenir (Hanna, 1987). Bu yönüyle halk dansları, toplumsal belleğin korunmasına ve kültürel sürekliliğin sağlanmasına önemli katkılarda bulunur.

Türk halk dansları ise geniş bir coğrafyada farklı tür, biçim ve içeriklerle kendini gösterir. Anadolu'nun zengin folklorik çeşitliliği, her bölgenin dans repertuarına özgü figürler, ritimler ve kostümler yaratmıştır. İnsanlık tarihi boyunca, ilkel iletişim biçimlerinden gelişmiş performanslara kadar halk dansları, kültürel kodların korunması ve paylaşılması açısından vazgeçilmez bir kaynak olmuştur. Her dans figürü, toplumun tarihsel hafızasını, sosyal yapısını ve ritüel geleneklerini aktarmaktadır.

Günümüzde halk dansları, sadece kültürel mirasın korunması amacıyla değil; eğitim, sağlık, sanat ve spor alanlarında da çeşitli işlevler üstlenmektedir. Okullarda ve üniversitelerde uygulanan halk dansları programları, öğrencilerin fiziksel uygunluğunu artırmakta, psikolojik dayanıklılık ve sosyal becerilerini geliştirmekte, ekip çalışması ve takım ruhu gibi değerleri kazandırmaktadır (Ödemiş, 2018). Ayrıca, halk danslarının terapi ve rekreasyonel amaçlarla kullanımı, bireylerin stresle başa çıkmasını kolaylaştırmakta ve toplumsal bağları güçlendirmektedir. Bu bağlamda halk dansları, geçmişten günümüze bir toplumun kültürel kimliğini, estetik anlayışını ve sosyal dokusunu koruyan, bireyleri hem fiziksel hem de sosyal açıdan geliştiren çok boyutlu bir sanat formu olarak önemini sürdürmektedir.

Rekreatif Amaçlı Gerçekleştirilen Halk Dansları

Halk dansları, tarihsel kökleri derinlere uzanan ve kültürel kimliği yansıtan geleneksel performanslardır. Günümüzde bu danslar, kültürel mirasın yaşatılmasının yanı sıra, bireylerin fiziksel, psikolojik ve sosyal gelişimlerine de katkılar sunmaktadır. Rekreatif amaçlı gerçekleştirilen halk dansları bireylerin fiziksel uygunluklarını artırırken, duygusal ve psikolojik dengeyi de desteklemektedir.

Araştırmacılar tarafından yapılan bir araştırmada; halk danslarının, üniversite öğrencilerinin davranış özellikleri ve eğlence eğilimleri üzerinde olumlu etkiler yarattığı tespit edilmiştir (Önal ve diğerleri, 2017). Araştırmacılar tarafından gerçekleştirilen çalışmada elde edilen bu bulgu, halk danslarının bireylerin sosyal becerilerini ve eğlenceye olan ilgilerini artırarak, toplumsal bağları güçlendirdiğini göstermektedir.

Halk dansları, bireyler arasında sosyal etkileşimi teşvik etmekte ve toplumsal bağları güçlendirmektedir. Özellikle çocuklar ve gençler arasında yapılan çalışmalar, halk oyunlarının psiko-sosyal özellikler ve şahsiyet gelişimi üzerinde olumlu etkiler sağladığını göstermektedir (Cerit ve diğerleri, 2016). Grup halinde gerçekleştirilen bu danslar, bireyler arasında dayanışma, paylaşım, empati ve uyum duygusunu geliştirmekte; bireylerin kendilerini ifade etme biçimlerini çeşitlendirmektedir.

Rekreatif halk danslarının bir diğer önemli yönü, bireylerin stresle başa çıkma ve yaşam doyumunu artırma süreçlerinde oynadığı destek üzerinedir. Halk danslarına düzenli katılım, ritmik hareketler ve müzik eşliğinde bedenin gevşemesini sağlayarak ruhsal açıdan rahatlama sağlarken, aynı zamanda, genel psikolojik iyi oluş düzeyinin de yükseltilebilmesine katkılar sunmaktadır.

Özellikle modern yaşamın getirdiği stres, yoğun iş temposu ve sosyal izolasyon gibi faktörler göz önüne alındığında, halk danslarının sosyal bir paylaşım ortamı oluşturması, rekreatif açıdan önemli bir işlev üstlenmektedir. Ayrıca, farklı yörelere ait dansların öğrenilmesi, kültürel farkındalığı artırarak bireylerin toplumsal çeşitliliğe karşı daha duyarlı bir tutum geliştirmelerine olanak tanımaktadır. Fiziksel açıdan değerlendirildiğinde, halk dansları düzenli bir egzersiz biçimi olarak vücut koordinasyonunu, esnekliği, dayanıklılığı ve ritim duygusunu güçlendirmektedir. Kültürel açıdan ise halk dansları, bireyleri ait oldukları topluma bağlayan güçlü bir aidiyet duygusu oluşturmaktadır. Her figür, kostüm, müzik ve ritim, bir toplumun tarihsel belleğini, yaşam tarzını ve değerler sistemini yansıtmaktadır. Bu nedenle halk danslarının yaşatılması ve

rekreatif biçimde uygulanması, kültürel mirasın korunması ve yeni kuşaklara aktarılması açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Rekreatif amaçlı halk dansları, bedensel sağlığı destekleyen, ruhsal dengeyi sağlayan, toplumsal bağları güçlendiren ve kültürel sürekliliğe katkı sunan çok yönlü bir etkinliktir. Bireylerin serbest zamanlarını verimli bir şekilde değerlendirmelerine imkân tanırken, aynı zamanda sosyalleşme, öğrenme ve kendini ifade etme fırsatları yaratmaktadır. Bu bağlamda halk dansları, hem bireysel gelişimi hem de toplumsal bütünleşmeyi destekleyen önemli bir rekreasyonel faaliyet alanı olarak değerlendirilebilir.

Takım Kavramının Tanımı

Takım, belirli bir amacı gerçekleştirmek üzere bir araya gelen, ortak hedefler doğrultusunda sorumluluk üstlenen ve birbirleriyle etkileşim içinde çalışan bireylerden oluşan küçük bir gruptur. Takımlar, üyelerinin birbirlerini tamamlayan bilgi, beceri ve yeteneklerini bir araya getirerek, bireysel olarak gerçekleştirilemeyecek görevleri kolektif biçimde yerine getirmeyi amaçlamaktadır (Straub, 2002). Bu yönüyle takım kavramı, bir arada çalışan insan grubunu değil, ortak bir vizyon, amaç ve performans bilinci etrafında birleşmiş dinamik bir yapıyı temsil etmektedir.

Donnellon ve Akinhay (1998)'a göre, takımlar farklı uzmanlık alanlarından gelen bireylerin bir araya gelerek bilgi ve deneyimlerini bütünleştirdikleri bir iş birliği ortamı sunmaktadırlar. Bu çeşitlilik, takımın problem çözme kapasitesini artırmakta, yaratıcı düşünceye teşvik etmekte ve örgütsel kararların niteliğini güçlendirmektedir. Takım üyeleri, bireysel farklılıklarına rağmen ortak bir hedefe ulaşma sorumluluğunu paylaşarak sinerji yaratmaktadırlar.

Takımlar, örgüt yapısı içinde belirli bir görevi yerine getirmek için oluşturulmuş organize topluluklar olarak da tanımlanabilir. Bu topluluklar, önceden belirlenmiş hedeflere ulaşmak amacıyla koordineli biçimde çalışan, birbirine bağımlı bireylerden meydana gelmektedir. Bireysel çabaların yetersiz kaldığı durumlarda, takım çalışması örgütlerin hızını, esnekliğini ve karar alma süreçlerindeki etkinliğini artıran önemli bir unsurdur. Takımlar, değişen çevresel koşullara uyum sağlama, yenilik geliştirme ve verimliliği artırma konularında örgütlerin temel yapı taşlarından birini oluşturur.

Günümüz örgütlerinde takım anlayışı, yalnızca görev paylaşımı ya da iş birliği kavramlarının ötesine geçmiştir. Modern takım yapıları; iletişim, güven, karşılıklı destek, sorumluluk paylaşımı ve liderlik gibi unsurlar üzerine kuruludur. Etkili bir takım, üyelerinin birbirlerinin güçlü yönlerinden yararlanmasını sağlayarak toplam performansı yükseltmedir. Bu bağlamda,

takım çalışması örgütsel başarı kadar bireysel gelişim açısından da önemli bir öğrenme ve uyum süreci niteliğindedir.

Kavramsal Açıdan Takımın Özellikleri

Bir topluluğun “takım” olarak adlandırılabilmesi belirli temel özelliklerin varlığını gerektirmektedir. Bu özellikler, takımın yalnızca bireylerin bir araya gelmesiyle oluşan bir grup olmaktan çıkıp, belirli hedeflere yönelmiş organize bir yapı haline gelmesini sağlamaktadır. Yapar (2009)’a göre bir takımın oluşumunu belirleyen unsurlar şu şekilde sıralanmaktadır:

1. Takımın oluşabilmesi için en az iki bireyin bir arada bulunması gerekmektedir. Takım yapısı, bireylerin tek başına gerçekleştiremeyeceği hedeflere ulaşmak amacıyla bir araya gelmesiyle meydana gelmektedir.

2. Takımlar, ortak hedef ve amaca sahip bireylerden oluşmaktadır. Üyeler, belirlenen hedeflerin bilincinde olmakta ve bu hedeflere ulaşma yönünde ortak bir çaba göstermektedir.

3. Takımlarda iş birliği ön planda bulunmaktadır. Rekabetçi tutumlar yerine dayanışma, paylaşım ve karşılıklı destek anlayışı benimsenmektedir.

4. Takım üyeleri “ben” yerine “biz” anlayışıyla hareket etmektedir. Üyeler bireysel çıkarları arka plana alarak takımın bütünsel başarısına odaklanmaktadır.

5. Takımlar yalnızca bireylerin kendi görevlerini yerine getirdiği yapılardan oluşmamaktadır. Her üye hem kendi sorumluluğunu yerine getirmekte hem de diğer üyelerin görev süreçlerine katkı sağlamaktadır. Yardımlaşma ve koordinasyon, takımın etkinliğini artıran temel unsurlar arasında yer almaktadır.

5. Takımlar yüksek performans potansiyeline sahip yapılardır. Ortak hedef bilinci, iletişim ve güven temelli etkileşim, takımın verimliliğini ve üretkenliğini artırmaktadır.

Takım Ruhu Kavramının Tanımlanması

Takım ruhu, örgütlerin ve grupların yüksek performans ve sürdürülebilir başarı elde edebilmesi için gerekli olan temel unsurlardan birini oluşturmaktadır. Bu kavram, bireylerin ortak amaçlar doğrultusunda, karşılıklı güven ve uyum içinde çalışma isteğini ve sorumluluk bilincini ifade etmektedir. Takım ruhu, sadece bireylerin performansını artırmakla kalmayıp, aynı zamanda grup üyelerinin birbirlerine olan bağlılığını, aidiyet duygusunu ve sosyal dayanışmayı güçlendirmektedir (Bailey-Scudamore, 1991).

Takım ruhunun oluşumu, bireyler arasında etkili iletişim, empati ve karşılıklı saygı ile doğrudan ilişkilidir. Takım üyelerinin birbirine duyduğu güven, yalnızca bireysel motivasyonu artırmakla kalmaz; grup hedeflerine ulaşmada iş birliğinin ve koordinasyonun sağlanmasına da katkıda bulunur. Bu bağlamda, takım ruhu; ortak hedeflerin benimsenmesi, bireysel farklılıkların kolektif fayda için uyumlu şekilde yönlendirilmesi ve grup içi çatışmaların etkili biçimde çözülmesini de kapsayan çok boyutlu bir kavramdır.

Takımların etkili biçimde çalışabilmesi, üyeler arasında güçlü bir birlik ve beraberlik duygusunun oluşturulmasını gerektirmektedir. Bu süreçte liderlerin rolü kritik öneme sahiptir. Takım liderlerinin enerji, motivasyon ve yetenek açısından güçlü üyeleri seçmesi, takım ruhunun gelişimi ve sürdürülmesi açısından belirleyici bir faktördür. Liderin iletişim becerisi, yönlendirici rolü, duygusal zekâsı ve çatışma çözme yetkinliği, takımın iş birliği kapasitesini artırmakta ve grup içi uyumun sağlanmasına katkıda bulunmaktadır.

Ayrıca, takım ruhu, bireylerin kendi çıkarlarını grup çıkarlarıyla uyumlu hâle getirmelerini teşvik etmektedir. Bu durum, “ben” odaklı düşüncenin yerini “biz” bilincine bırakmasını sağlar ve grup üyelerinin kolektif sorumluluk alma eğilimini güçlendirir. Takım içindeki bu karşılıklı bağımlılık ve dayanışma, sadece performansın artmasına değil, aynı zamanda bireylerin psikolojik dayanıklılığı, motivasyonu ve iş tatminine de olumlu katkılar sağlamaktadır.

D’Innocenzo ve Jack (2005) tarafından gerçekleştirilen araştırmada, bir takımda etkin bir “takım ruhu” oluşturulabilmesi için bulunması gereken on temel unsur belirlenmiştir (Uzoamaka ve diğerleri, 2015);

1. *Hedef Netliği*: Takım üyeleri, belirlenen hedefleri açık biçimde anlamakta ve bu hedeflere ulaşmak için taahhütte bulunmaktadır.
2. *Tanınma ve İş Birliği*: Üyeler, takım sorunlarını çözme sürecinde karşılıklı iş birliği yapmakta ve bireysel katkılarını ortaya koymaktadır.
3. *Güven ve Destek Tutarlılığı*: Takım üyeleri arasında karşılıklı güven ve destek anlayışı yer almaktadır.
4. *Rol Açıklığı*: Her üyenin sorumlulukları ve beklentileri açık biçimde tanımlanmakta, paylaşılmakta ve onaylanmaktadır.
5. *Rol Çatışmalarını Çözme Mekanizmaları*: Takım içerisinde ortaya çıkan çatışmalar, üyelerin aktif katılımıyla yapıcı biçimde çözümlenmektedir.

6. *Katılım, Etki ve Geri Bildirim:* Tüm üyelerin tartışmalara aktif biçimde katılması teşvik edilmekte ve açık iletişim ortamı sağlanmaktadır.
7. *Toplantı Etkinliği:* Takım toplantıları, belirlenen konulara odaklanmakta ve karar alma süreçlerine katkı sağlamaktadır.
8. *Çatışma Yönetimi:* Görüş farklılıkları açık biçimde tartışılmakta ve yapıcı çözüm yolları geliştirilmektedir.
9. *Enerji ve Memnuniyet:* Takım üyeleri, katkılarının karşılığında başarı ve memnuniyet duygusu hissetmektedir.
10. *Odaklanma:* Takım lideri, gereksiz faaliyetleri ortadan kaldırmakta ve üyelerin dikkati önemli konular üzerinde yoğunlaştırılmaktadır.

Yukarıda yer alan bu unsurların varlığı, takım ruhunun oluşumuna katkılar sunmaktadır. Takım ruhu geliştiğinde üyeler, ortak hedefe yönelmekte ve uyumlu biçimde iş birliği yapmaktadır. “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için” anlayışıyla hareket eden takımlar, örgütsel verimliliği artırmakta ve uzun vadeli başarıyı desteklemektedir (Bakır ve diğerleri, 2012).

Takım Ruhunun Halk Dansları Açısından Önemi

Halk dansları, estetik hareketler ve renkli kostümlerin ötesinde, sosyal ve psikolojik boyutları olan bir etkinliktir. Bu etkinliklerde en temel unsur, bireysel performanstan ziyade kolektif uyumu sağlayan takım ruhudur. Halk dansları, grup bilinci ve koordinasyon gerektiren aktiviteler olduğundan, takım ruhu olmadan etkin bir performans ortaya konulamamaktadır.

Halk dansları, katılımcılara hem bireysel hem toplumsal düzeyde sosyal etkileşim mekanizmaları sunmaktadır. Dansın icrasında takım ruhu, üyelerin rollerini benimseyip diğer üyelerle senkronize biçimde hareket etmesini, ortak amaç için birlikte çalışmasını sağlamaktadır (Korkutata ve Sönmez, 2016). Bu özellik, halk danslarının başarısında belirleyici bir faktör olarak öne çıkmaktadır.

Takım ruhunun önemi, dansın sosyal bağları güçlendirme boyutuyla da ilişkilidir. Grup halinde gerçekleştirilen halk dansları, katılımcılar arasında güven, bağlılık ve birlikte hareket etme duygusunu geliştirmektedir. Bu süreç, dansı sadece fiziksel bir aktivite olmaktan çıkararak, kolektif bir deneyime dönüştürmektedir (Özdemir, 2022). Katılımcılar arasında gelişen dayanışma ve iş birliği, sorumluluk bilincini artırmakta; hem performans kalitesine hem de bireysel gelişime katkı sağlamaktadır (Korkutata ve Sönmez, 2016).

Halk danslarının koreografik yapısı ve ritmik uyumu, takım üyelerinin koordineli hareket etmesini zorunlu kılmaktadır. Takım ruhu, bireysel

farklılıkların bir kenara bırakılmasını ve kolektif hedefe odaklanmayı mümkün kılmaktadır. Ekip üyeleri birbirini destekleyerek hataları minimize etmekte ve performansın bütünsel başarısını artırmaktadır. Böylece halk dansları, hem bireysel becerilerin gelişmesine hem de takım çalışması ve sosyal uyumun güçlenmesine aracılık etmektedir (Korkutata ve Sönmez, 2016; Özdemir ve Turan, 2022).

Takım ruhu, dans grubunun sosyal ve psikolojik boyutlarını da beslemektedir. Grup içindeki uyum ve dayanışma, halk danslarının kültürel ve rekreatif değerinin sürdürülmesini sağlamaktadır. Bu bağlamda, takım ruhunun güçlendirilmesi, hem bireysel hem de toplumsal düzeyde sosyal sağlığı desteklemektedir.

Halk danslarında ekip üyeleri, performans sırasında sürekli birbirlerinin hareketlerini, enerjisini ve ritmini takip ederek ortak bir “biz” bilinci geliştirmektedir. Bu süreç, bireysel kimliklerin kolektif bir kimlik içinde birleşmesini ve güçlü bir aidiyet duygusunun oluşmasını sağlamaktadır. Bar, halay veya horon gibi danslarda katılımcıların birbirine kenetlenmesi, temelde, sembolik dayanışma ve birlik göstergesidir.

Düzenli prova ve birlikte çalışma, ekip üyeleri arasında güçlü sosyal bağlar oluşturmakta ve takım ruhunun gelişimi için verimli bir zemin sağlamaktadır. Güçlü takım ruhu, bireylerin motivasyonunu artırırken üyeler ise, grubun başarısı için çaba göstermektedirler.

Halk Dansları Kapsamında Takım Ruhunu Etkileyen Faktörler

Halk dansları, kültürel mirası yansıtan ve toplumsal aidiyet duygusunu pekiştiren önemli bir sanatsal ifade biçimidir. Bu dansların başarılı bir şekilde icra edilebilmesi, yalnızca bireysel teknik becerilere değil, aynı zamanda grup içindeki uyum, iş birliği ve koordinasyona bağlıdır. Bu bağlamda, takım ruhunun oluşumu ve sürdürülmesi, sosyal, psikolojik ve kültürel faktörlerin etkileşimiyle şekillenmektedir.

Geleneksel halk danslarında toplumsal cinsiyet rollerinin ve ataerkil yapıların etkisi açıkça görülmektedir. Bu yapılar, dans figürlerinin ve koreografların biçimlenmesini etkilemekte, erkek ve kadın dansçıları arasındaki rol dağılımında toplumsal normlar belirleyici olmaktadır (Elcik Yorgancıoğlu, 2025). Bu durum, takım üyeleri arasındaki etkileşimi, sorumluluk paylaşımını ve grup içi uyumu doğrudan etkilemektedir.

Halk dansları, bireyler arasında güçlü sosyal bağların oluşmasına olanak tanımaktadır. Bu bağlar, grup içindeki dayanışmayı ve iş birliğini artırarak takım ruhunun güçlenmesine katkı sağlamaktadır. Grup üyeleri arasında

güven, karşılıklı saygı ve empati duygularının gelişmesi, performansın bütünsel başarısında belirleyici rol oynamaktadır.

Düzenli eğitim ve antrenman süreçleri, halk danslarında takım ruhunun oluşumunu destekleyen bir diğer önemli faktördür. Ortak çalışma süreçleri, ekip üyelerinin birbirlerinin hareketlerini gözlemlemesini, senkronizasyonu sağlamasını ve kolektif performans sorumluluğu bilinci geliştirmesini mümkün kılmaktadır. Prova ve eğitimler, yalnızca teknik becerileri geliştirmekle kalmayıp, ekip içi iletişimi güçlendirmekte, karşılıklı güvenin pekişmesini ve ortak hedeflere yönelimi artırmaktadır.

Buna ek olarak, sosyal bağlam ve kültürel aidiyet duygusu, takım ruhunun gelişiminde kritik bir rol oynamaktadır. Halk dansları genellikle belirli kültürel normlar ve değerler etrafında şekillendiğinden, katılımcılar ortak bir kültürel bilinç ve toplumsal kimlik geliştirmektedir. Bu durum, grup üyeleri arasında dayanışma ve sorumluluk bilincini güçlendirmekte, takım ruhunun sürekliliğine katkı sağlamaktadır.

Takım ruhunu etkileyen bir diğer önemli unsur da psikolojik faktörlerdir. Grup içindeki güven duygusu, sosyal destek mekanizmaları ve pozitif geri bildirim süreçleri, bireylerin motivasyonunu ve bağlılığını artırmaktadır. Üyeler, yalnızca kendi başarısı için değil, grubun başarısı için de çaba göstermekte, bu kolektif motivasyon, özellikle zorlu koreografilerin üstesinden gelmede belirleyici olmaktadır.

SONUÇ

Serbest zaman etkinliği kapsamında halk danslarında takım ruhunun önemini değerlendirmeyi amaçlayan bu çalışmada takım ruhu, halk danslarının arka planda işleyen bir ögesi olmaktan öte, onun var oluşsal ve işlevsel bir parçasını oluşturduğu ifade edilebilir. Dansçılar arasındaki bu kolektif ruh, fiziksel uyumun sağlanması, sosyal bağların güçlendirilmesi ve bireylerin psiko-sosyal ihtiyaçlarının karşılanması noktasında vazgeçilmezdir. Halk danslarını, bireylerin bir araya gelerek ortak bir estetik ve duyguyu paylaştığı bir “kolektif sanat” formu olarak tanımlamak mümkündür. Bu nedenle, hem eğitimciler hem de antrenörler, teknik eğitimin yanı sıra, takım ruhunu besleyeceği aktivite ve iletişim kanallarını teşvik etmeli, böylece hem daha başarılı performanslar sergileyen hem de daha uyumlu ve mutlu dans toplulukları oluşturmalıdır.

Kaynakça

- Bailey-Scudamore, I. (1991). The changing role of administration within organizations. *Administrator*, January, 15(2), 21.
- Bakır, G., Canözkan, D. ve Davsancıl, S. (2012). *Çağrı Merkezinde Hizmet*. Es-kişehir: Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Yayınları.
- Cerit E., Gümüüşdağ H., Ağılönü A., Evli F., Evli M. (2016). *Muğla Vali Hüseyin Aksoy Çocuk Yuvasında Barınan Çocuklara Rekreatif Etkinlik Olarak Uygulanan Halk Oyunları Çalışmasının Bazı Fiziksel Gelişimleri Üzerine Etkisi*. 2.Uluslararası Herkes İçin Spor ve Spor Turizmi Kongresi, Poster Bildiri. 8- 11 Kasım 2012, Antalya Kemer/TÜRKİYE
- Donnellon, A. ve Akinhay, O. (1998). *Takım dili: takım dinamiğinde dilin gücü*. Sistem Yayıncılık.
- Elcik Yorgancıoğlu, P. (2025). Ataerkil Yapının Geleneksel Halk Danslarındaki Toplumsal Cinsiyet Temsiline Etkisi. *Social Sciences Review of the Faculty of Sciences & Letters University of Uludag/Fen Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 26(49).
- Hanna, J., L. (1987). *To Dance is Human: A Theory of Nonverbal Communication*. University of Chicago Press,
- Kaepler, A. L. (2010). The beholder's share: Viewing music and dance in a globalized world (Charles Seeger Lecture Presented at the 51st Annual Meeting of the Society for Ethnomusicology, 2006, Honolulu). *Ethnomusicology*, 54(2), 185-201.
- Korkutata, A. ve Sönmez, M. (2016). rekreatif bir faaliyet olarak halk oyunları hareket/kas ilişkisi. *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi*, 5(8), 2817-2841.
- Önal, L., Gerek, Z., Bedir, F. ve Bedir, D. (2017). Halk Dansları ile İlgilenen Üniversite Öğrencilerinin Davranış Özellikleri ile Eğlence Eğilimleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi. *Bedensel Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 19(4), 104-114.
- Özdemir, M. D. G. ve Turan, Z. (2022). Halk Dansları/Oyunları Alanında Yapılmış Lisansüstü Tezlere Yönelik İçerik Analizi (Bibliyografya). *ASR Journal*, 607.
- Sonay, Ö. (2018). *Türkiye’de geleneksel danslar alanında yapılan sistematik çalışmalar*. Yayımlanmamış Doktora Tezi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Müzikoloji ve Müzik Teorisi Ana Bilim Dalı, İstanbul.
- Straub J. T. (2002). *Ekib Kurma ve Yönetme*. Çev: Savaş Şenel. İstanbul: Hayat Yayıncılık.
- Uzoamaka, O. E., Ngozi, E. ve Okey, E. T. (2015). Team spirited approach for innovation and success in change management in Nigerian manufactu-

ring organizations: strategies, challenges and prospects. *Int J Asian Soc Sci*, 5(8), 446-60.

Yapar, A. (2009). *Takım Çalışmasında Başarıyı Etkileyen Unsurlar Üzerine Nitel Bir Araştırma*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İşletme Anabilim Dalı, İzmir.

